

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 14610/2022
12.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Надежде Видић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 388/22 од 15.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 388/22 од 15.06.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 388/22 од 15.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 388/22 од 15.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 14080/21 од 21.09.2021. године, којом је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде штете на име неисплаћених износа инвалиднина, за период од фебруара 2016. године закључно са јулом 2019. године, исплати појединачне месечне износе, одређене у ставу првом изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 99.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чл. 172, 186. и 277. Закона о облигационим односима, обавезана је тужена да тужиоцу накнади штету у висини појединачних месечних износа неисплаћене инвалиднине, за период од фебруара 2016. године закључно са јулом 2019. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ово због тога што је тужиоцу решењем СО Приштина, Секретаријат за здравствено и социјалну заштиту од 26.06.1989. године признато својство мирнодопског војног инвалида четврте групе са 60% инвалидитета, са правом на личну накнаду инвалидитета почев од 01.5.1989. године, коју је тужена редовно исплаћивала тужиоцу до јануара 1999. године, када је престала да му је исплаћује из разлога што је целокупна администрација, па и део службе тужене, стављена у надлежност Међународних снага на Косову и Метохији. На тај начин тужена је без правног основа и оправданог разлога незаконитим радом својих органа поступила супротно одредбама Закона о основним правима бораца, војних инвалида и палих бораца, („Службени лист СРЈ“ бр 24/98, „Службени гласник РС“ бр 101/2005 ... 111/2009) и повредила тужиоцу право на мирно уживање имовине прокламовано чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе по питању израженог правног схватања да основ потраживања неисплаћених месечних износа инвалиднине по својој правној природи није исплата повремених потраживања, већ накнада штете у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, у ком случају камата тече од дана доспећа сваког појединачног износа на основу члана 186., у вези члана 277. Закона о облигационим односима. Из наведеног разлога, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе нити постоји потреба новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 29.01.2019. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 300.000.00 динара. Поднеском од 09.10.2019. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева. Вредност предмета спора побијаног дела правоснажне пресуде је износ од 662.956,74 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро =117,5170 динара) представља динарску противвредност 5.641,37 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначена тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**